

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

Söndagen före domsöndagen

”Vaksamhet och väntan”

Jes 51:4-6

2 Kor 13:5-9

Luk 12:35-40

Ps: 490, 316, 726, 174

”Vad beredda!” Det är en sammanfattning av dagens evangelium i två ord. Mot slutet av sin tid på jorden så talade ju Jesus om att han skulle tillbaks. Han skulle lämna dem men han skulle återvända till dem. Och lärjungarna ville naturligtvis veta när det skulle ske, när skulle Jesus komma tillbaks? När skulle allt detta ske som han talade om. Men det enda svar som de fick var just: ”Var beredda!” Någon tidpunkt fick de inte veta, inte lärjungarna och inte de övriga folket heller. Då fick ändå lärjungarna veta mycket som Jesus valde att inte berätta offentligt. Till exempel så berättade han ibland en liknelse för alla, men vad den betydde, innebörden fick bara lärjungarna veta i en mindre krets.

Men här gällde samma sekretessregler för alla. Den här informationen blev hemligstämplad. Ja, det var så hemligt att inte ens Jesus själv visste om det, endast Fadern visste detta. Man kan ju verkligen fråga sig varför? Varför detta hemlighetsmakeri? Hade det inte varit bättre att låta oss veta exakt dag och tid så hade vi kunna förbereda oss i god tid. Vi hade kunna ordna en ståtlig mottagningskommitté, rullat ut den röda mattan och ställa till fest.

Ja, vi hade ju kunnat fundera över vad som hade hänt om Jesus gjort detta, talat om för lärjungarna tidpunkten. Då hade han fått säga ungefär: ”Nu lämnar jag er, men var inte bekymrade, om lite drygt 2000 år så kommer jag tillbaks”. Ja, ni förstår själva: det hade nog inte blivit några entusiastiska lärjungar av det. Dröjer det så länge, hade de tänkt, då kan vi ta det lugnt. Vi får väl börja fiska igen, finns ju ingen anledning till någon brådska. Vi ska nog hinna få ut budskapet till världens alla hörn i tid ändå.

Vad hade då hänt? Ja, budskapet om Jesus hade ju kommit av sig innan det ens börjat. Någon kyrka hade aldrig uppstått, någon Jesus hade vi inte känt till idag och någon ståtlig mottagningskommitté hade definitivt inte stått och väntat när Jesus väl kommer. Nej, det var övertygelsen om Jesus snara återkomst som drev ut lärjungarna i världen. Den kristna tron spred sig som en löpeld över den då kända världen. Inget kunde stoppa de första kristna.

Varje gång Jesus talade om sin återkomst så kom ständigt detta upp: ”Var beredd, var vaksam!” Och det är poängen med att vi hålls i ovisshet om tidpunkten. Som han säger i dagens evangelium: ”Om husägaren visst när tjuven kom hade han hindrat honom från att bryta sig in”. Meningen med bilden är inte att vi ska tänka att vi ska vara rädda för Jesus ankomst, något som man ska frukta som en tjuv. Meningen är att Jesus kommer oväntat, när vi minst anar det.

Och det är alltså just denna ovisshet som har varit en drivkraft för kyrkan i alla tider. Den har sett till att kristna har hållit sig vakna och alerta.

Men då kommer vi till frågan: hur är det med oss idag? Har vi förväntningar på Jesus återkomst? Något säger mig att glöden på sina håll har falnat. Vissa inom kyrkan har kanske slutat tro på hans återkomst. Och slutar man tro på Jesus återkomst så börjar snart tron på Jesus själva att ifrågasättas. Om vi inte väntar Jesus i framtiden så blir han reducerad till en historisk person i dåtiden. Och då försvinner han även från nutiden.

Vi tror på en Jesus som levde på jorden, som fanns med sina lärjungar och folket i Israel. Men han finns inte bara bakom oss, han finns även framför oss. Samma Jesus kommer oss till mötes från framtiden. När vi kristna väntar hans återkomst i härlighet så är det inget världsfrånvänt betraktande i skyn. Det är denna tro som gör Jesus verklig för oss här och nu.

Varför ska vi då vara beredda? Ja, Jesus uppmanar oss att vi ska vara som en tjänare som väntar på att deras herre ska komma hem... från ett bröllop! Det är detta vi väntar på, vi är alla bjudna på bröllop. Så fort Jesus talar om de yttersta tiderna så dyker detta med bröllop upp. Och det är inte vilket bröllop som helst, det är bröllopet mellan Kristus och kyrkan, mellan Kristus och oss, församlingen som är hans brud.

Den är tjänaren sitter ju inte uppe och väntar på en tjuv, nej, han väntar på sin älskade Herre, att han skall komma hem. Vi kan förstå iver och förväntningen hos honom. Det är något som han verkligen längtar efter, han ser till att hela tiden hålla högsta beredskap, lamporna är tända. Maten står på spisen och puttrar. Han har fäst upp sina kläder, för att lättare kunna betjäna sin Herre när han kommer. Han vet att han kommer men inte när, därför gäller det att allt är färdigt hela tiden.

Men vad händer då när hans Herre kommer hem och hittar tjänaren vaken och beredd? Jo, då händer något märkligt. Då låter han tjänaren själv lägga sig till bords och så tar han själv och knyter om sig förklädet betjänar honom. Ett underligt agerande av en herre. Vår relation till Jesus är inte som en vanlig relation mellan en tjänare och hans herre. Jesus är visserligen vår Herre, men en herre som betjänar oss.

Men det som ska komma är redan verkligt här och nu. Vi väntar ju på att Jesus skall komma tillbaka, samtidigt har vi löftet att han ska vara hos oss alla dagar till tidens slut. Han är redan hos oss. Det paradoxala är att vår väntan *på* honom är en väntan *med* honom!

Vi får här ett löfte att han ska betjäna oss, men det är också en verklighet här och nu. Nu är det du som är tjänaren som bjuds in att lägga dig till bords och bli betjänad. I nattvarden vill Jesus själv ge dig att äta av livets bröd och välsignelsens kalk i väntan på hans återkomst.